

EUROPOS TARYBA
EUROPOS ŽMOGAUS TEISIŲ TEISMAS
ANTRASIS SKYRIUS
BYLA SIMONAVIČIUS PRIEŠ LIETUVĄ

(Pareiškimo Nr. 37415/02)

SPRENDIMAS

STRASBŪRAS

2006 m. birželio 27 d.

Byloje Simonavičius prieš Lietuvą

Europos Žmogaus Teisių Teismas (antrasis skyrius), posėdžiaujant kolegijai, sudarytai, iš:

pirmininko J.-P. COSTA,
teisėjų A.B. BAKA,
I. CABRAL BARRETO,
R. TÜRMEŅ,
M. UGREKHELIDZE,
A. MULARONI,
D. JOČIENĖS
ir skyriaus kanclerės S. DOLLÉ,

po svarstymo uždarame posėdyje 2006 m. birželio 6 d.,

skelbia tą dieną priimtą sprendimą:

PROCESAS

1. Bylą prieš Lietuvos Respubliką pradėjo Lietuvos Respublikos pilietis Renatas Simonavičius (pareiškėjas), kuris 2002 m. spalio 8 d. Teismui pateikė pareiškimą (Nr. 21837/02*) pagal Žmogaus teisių ir pagrindinių laisvių apsaugos konvencijos (Konvencija) 34 straipsnį.

2. Pareiškėjui atstovavo Joniškyje praktikuojantis advokatas V. Falkauskas. Lietuvos Respublikos Vyriausybei (Vyriausybė) atstovavo jos atstovė E. Baltutytė.

3. 2005 m. rugsėjo 7 d. Teismas nusprendė perduoti pareiškimą Vyriausybei. Vadovaudamasis Konvencijos 29 straipsnio 3 dalimi, jis nutarė iš karto spręsti dėl pareiškimo priimtumo ir jo esmės.

FAKTAI

I. BYLOS APLINKYBĖS

4. Pareiškėjas gimė 1973 m. ir gyvena Naujojoje Akmenėje.

5. Šalių pateikti bylos faktai gali būti apibendrinti kaip išdėstyta toliau.

6. 1996 m. vasario 28 d. prieš pareiškėją buvo pradėtas baudžiamasis procesas, įtariant jį dalyvavus padarant finansinio pobūdžio nusikaltimą. 1998 m. gruodžio 22 d. byla buvo nutraukta.

---

* Klaidingai nurodytas pareiškimo numeris – tikrasis yra 37415/02 (*vert. past.*).

A. Pirmasis procesas

7. 1999 m. rugsėjo 1 d. buvo iškelta nauja baudžiamoji byla dėl sukčiavimo (nagrinėjamu laikotarpiu galiojusio Baudžiamojo kodekso 274 straipsnio 1 dalis). 1999 m. rugsėjo 3 d. pareiškėjas buvo apklaustas kaip įtariamasis.

8. 1999 m. spalio 13 d. pareiškėjas buvo sulaikytas. 1999 m. spalio 15 d. teisėjas jam skyrė kardomąjį kalinimą iki 1999 m. spalio 25 d. pagrįstai manydamas, kad jis gali slapstytis ir daryti naujus nusikaltimus. 1999 m. spalio 25 d. pareiškėjui kardomasis kalinimas buvo pratęstas iki 1999 m. lapkričio 25 d., vėliau – iki 2000 m. sausio 25 d.

9. 1999 m. gruodžio 14 d. pareiškėjas buvo paleistas; jam buvo paskirtas namų areštas.

10. Vėliau byla buvo sujungta su septyniomis kitomis sukčiavimo bylomis (tuo metu galiojusio Baudžiamojo kodekso 274 straipsnis) ir byla dėl trukdymo vykdyti teisingumą, siekiant paveikti liudytojus, nukentėjusiuosius ir kitus dalyvaujančius byloje asmenis (297 straipsnis).

11. 2000 m. birželio 12 d. prokuroras patvirtino kaltinamąją išvadą. Tą pačią dieną byla buvo perduota Mažeikių rajono apylinkės teismui.

12. 2000 m. rugpjūčio 24 d. šio teismo teisėjas grąžino bylą prokuratūrai tyrimui papildyti.

13. Prokuroras padavė apeliacinį skundą ir 2000 m. spalio 19 d. Šiaulių apygardos teismas, panaikinęs 2000 m. rugpjūčio 24 d. nutartį, grąžino bylą pirmosios instancijos teismui teisminiam nagrinėjimui.

14. 2001 m. sausio 8 d. pareiškėjas buvo atiduotas teismui.

15. Nuo 2001 m. sausio 23 d. iki 2002 m. spalio 1 d. teismo posėdžiai buvo atidėti dešimt kartų dėl kai kurių liudytojų, nukentėjusiųjų ar gynėjo neatvykimo.

16. Nuo 2002 m. lapkričio 26 d. iki 2003 m. liepos 9 d. bylos nagrinėjimas buvo atidėtas penkis kartus dėl kai kurių proceso dalyvių ligos.

17. Mažeikių rajono apylinkės teismo teisėjas 2003 m. liepos 9 d. paskyrė pareiškėjui suėmimą, nes tą dieną jis neatvyko į posėdį. Pareiškėją sulaikė ir jam buvo skirtas suėmimas. Šiaulių apygardos teismas 2003 m. liepos 25 d. panaikino nutartį, nes tuo metu pareiškėjas buvo hospitalizuotas. Pareiškėjas buvo nedelsiant paleistas. 2003 m. rugpjūčio 28 d. pareiškėjui buvo paskirta kardomoji priemonė – rašytinis pasižadėjimas neišvykti*.

18. Nuo 2003 m. rugsėjo 24 d. iki 2003 m. lapkričio 26 d. bylos nagrinėjimas buvo dar du kartus atidėtas, nes neatvyko liudytojas ir pareiškėjo gynėjas.

19. 2003 m. gruodžio 15 d. bylą nagrinėjantis teisėjas parašė raštą policijai, paaiškindamas, kad ankstesnis 1999 m. gruodžio 14 d. nutarimas dėl namų arešto galiojo, todėl policija turėjo kontroliuoti, kaip pareiškėjas laikosi šios kardomosios priemonės.

20. Nuo 2004 m. sausio 7 d. iki 2004 m. birželio 8 d. Mažeikių rajono apylinkės teismo teisėjas surengė septynis teismo posėdžius, kuriuose buvo apklausti proceso dalyviai ir kai kurie liudytojai. Teismas ėmėsi priemonių, siekdamas užtikrinti kai kurių proceso dalyvių atvykimą.

21. Nuo 2004 m. gruodžio 17 d. iki 2005 m. birželio 16 d. buvo surengta dvylika teismo posėdžių.

22. Nagrinėjant bylą teisme, ją vienas iš kito perėmė keturi skirtingi teisėjai.

23. 2005 m. birželio 29 d. pareiškėjas buvo nuteistas.

24. Pareiškėjui apkaltinamąjį nuosprendį apskundus apeliacine tvarka, byla buvo perduota Šiaulių apygardos teismui, kuris surengė du teismo posėdžius. Byla vis dar yra nagrinėjama apeliacine tvarka.

B. Antrasis procesas

---

* 2003-08-28 pareiškėjui skirta kardomoji priemonė – dokumentų paėmimas (*vert.past.*).

25. 2003 m. gegužės 2 d. pareiškėjui buvo iškelta kita baudžiamoji byla dėl sukčiavimo finansų srityje*.
26. 2003 m. rugpjūčio 27 d. šioje baudžiamojoje byloje buvo areštuotas jo turtas.
27. 2005 m. kovo 4 d. prokuroras patvirtino kaltinamąjį aktą.
28. 2005 m. kovo 9 d. byla buvo atiduota teisminiam nagrinėjimui Klaipėdos rajono apylinkės teismui. Byla šiuo metu yra nagrinėjama teisme.

II. BYLAI REIKŠMINGA VIDAUS TEISĖ IR PRAKTIKA

29. Ankstesnio Baudžiamojo proceso kodekso (galiojusio iki 2003 m. gegužės 1 d.) 18 straipsnyje ir naujojo Baudžiamojo proceso kodekso (įsigaliojusio 2003 m. gegužės 1 d.) 2, 44 ir 176 straipsniuose įtvirtinta, kad ikiteisminis tyrimas turi būti atliktas ir byla turi būti išnagrinėta teisme per kiek įmanoma trumpesnę laiką.

30. Naujojo Civilinio kodekso (įsigaliojusio 2001 m. liepos 1 d.) 6.272 straipsnio 1 dalyje numatyta teisė kreiptis su ieškiniu dėl turtinės ir neturtinės žalos, atsiradusios dėl ikiteisminio tyrimo pareigūnų ar teismų neteisėtų veiksmų baudžiamojoje byloje, atlyginimo. Ši nuostata numato žalos atlyginimą už neteisėtą nuteisimą, neteisėtą sulaikymą ar suėmimą, neteisėtą procesinės prievartos priemonių pritaikymą ar neteisėtos administracinės nuobaudos paskyrimą. Pagal pastarojo meto teismų praktiką, remiantis šia nuostata galima kreiptis su ieškiniu dėl žalos atlyginimo už per ilgą baudžiamojo proceso trukmę (taip pat žr. toliau § 32).

TEISĖ

I. DĖL KONVENCIJOS 6 STRAIPSNIO 1 DALIES PAŽEIDIMO PIRMOJO PROCESO TRUKMĖS POŽIŪRIU

31. Pareiškėjas skundėsi, kad viso pirmojo baudžiamojo proceso trukmė buvo nesuderinama su „įmanomai trumpiausio laiko“ reikalavimu, įtvirtintu Konvencijos 6 straipsnio 1 dalyje, kurioje numatyta:

„Kai yra sprendžiamas tam tikro asmens <...> jam pareikšto kokio nors baudžiamojo kaltinimo klausimas, toks asmuo turi teisę, kad bylą per įmanomai trumpiausią laiką viešumo sąlygomis teisingai išnagrinėtų <...> teismas.“

A. Priimtinumai

32. Vyriausybė tvirtino, kad pareiškėjas turėjo kreiptis į teismą su ieškiniu dėl žalos atlyginimo pagal Civilinio kodekso 6.272 straipsnį ir bendras vidaus teisės nuostatas dėl žalos atlyginimo už valstybės institucijų padarytus asmens teisių pažeidimus. Atsižvelgiant į tai, kad pareiškėjas tokio ieškinio nepateikė, pareiškimas šia apimtimi yra atmestinas pagal Konvencijos 35 straipsnio 1 dalį dėl vidaus teisinės gynybos priemonių nepanaudojimo. Šiuo atžvilgiu Vyriausybė pateikė Vilniaus apygardos teismo 2005 m. birželio 7 d. sprendimo kopiją, kuriuo buvusiam įtariamajam pagal šią nuostatą buvo priteistas žalos atlyginimas dėl per ilgo baudžiamojo proceso, kuris buvo pradėtas 2001 m. gegužės 11 d., o nutrauktas 2004 m. kovo 1 d. Toje byloje vidaus teismai vertino *inter alia* proceso nutraukimą suėjus senaties terminams kaip faktorių, į kurį atsižvelgtina nustatant valdžios institucijų veiksmų neteisėtumą vilkinant bylos nagrinėjimą.

33. Pareiškėjas ginčijo Vyriausybės argumentus, teigdamas, kad nebuvo tinkamos teisinės gynybos priemonės, kurią jis būtų galėjęs panaudoti skųsdamasis pagal Konvenciją dėl per ilgo proceso trukmės.

34. Teismas primena, kad pagal Konvencijos 35 straipsnio 1 dalį pareiškėjas turi panaudoti tik „veiksmingas“ teisinės gynybos priemones (žr. *inter alia Charzynski v. Poland*, no. 15212/03, §§ 31–43, 2005-03-01; taip pat žr. *Scordino v. Italy (No. 1)* [GC], no. 36813/97, §§ 140–149). Tačiau Vyriausybės nurodyta priemonė – teisė reikalauti žalos atlyginimo pagal Civilinio kodekso 6.272 straipsnį – neatitinka

* BK 223 str. – „Aplaidus apskaitos tvarkymas“; vėliau tyrimas buvo tęsiamas ir pagal BK 182 str. – „Sukčiavimas“ (*vert. past.*).

„veiksmingumo“ kriterijaus dėl šių priežasčių. Pirmiausia, siūloma teisinės gynybos priemonė grindžiama Civilinio kodekso, kuris įsigaliojo 2001 m. liepos 1 d., nuostata, o pirmasis žinomas susijusios vidaus teismų praktikos pavyzdys šiuo klausimu yra 2005 m. birželio mėnesio. Nėra požymių, kad pareiškėjas bent teoriškai turėjo tokią teisinės gynybos priemonę ginčijamo baudžiamojo proceso, pradėto 1999 m., metu. Taip pat neįrodyta, kad naujojo Civilinio kodekso 6.272 straipsnis gali būti taikomas atgaline data proceso vilkinimams, įvykusiems prieš jam įsigaliojant (žr. priešingai pirmiau minėtą *Charzynski* nutarimą, § 37). Be to, neįrodyta, kad pareiškėjas galėtų tokia teisinės gynybos priemone pasinaudoti proceso, kuris dar nėra pasibaigęs, atžvilgiu, atsižvelgiant į atitinkamo įstatymo galiojimo laiką apribojimus, nustatant *a posteriori* per ilgą proceso trukmę Vyriausybės minėtoje byloje. Todėl ši pareiškimo dalis negali būti atmesta dėl vidaus teisinės gynybos priemonių nepanaudojimo.

35. Teismas mano, kad šis skundas nėra aiškiai nepagrįstas pagal Konvencijos 35 straipsnio 3 dalį. Jis taip pat nėra nepriimtinas jokiais kitais pagrindais. Taigi jis turi būti paskelbtas priimtinu.

B. Esmė

36. Vyriausybė tvirtino, kad bylos nagrinėjimas užsitęsė dėl jos sudėtingumo, o ne dėl ikiteisminio tyrimo institucijų ar teismų kaltės. Be to, teismo posėdžiai buvo daug kartų atidėti dėl gynėjo ar liudytojų neatvykimo į posėdį. Apibendrinant, Konvencijos 6 straipsnio 1 dalis nebuvo pažeista.

37. Pareiškėjas su tuo nesutiko, teigdamas, kad bylos sudėtingumas ir valdžios institucijų pastangos kviečiant liudytojus nebuvo pakankamos, kad Valstybė būtų atleista nuo pareigos gerbti įmanomai trumpiausio laiko reikalavimą. Proceso trukmė buvo per ilga.

38. Teismas pažymi, kad nagrinėtinas laikotarpis prasidėjo 1999 m. rugsėjo 1 d. Byla vis dar yra nagrinėjama antros instancijos teisme (7–24 punktai pirmiau). Taigi iki šios dienos ji trunka jau šešerius metus ir devynis mėnesius.

39. Pagal Teismo praktiką, teismo proceso trukmės pagrįstumas turi būti vertinamas atsižvelgiant į konkrečias bylos aplinkybes ir į Teismo praktikoje suformuluotus kriterijus, t. y. į bylos sudėtingumą, pareiškėjo bei valdžios institucijų elgesį nagrinėjant bylą (tarp daugelio kitų šaltinių, žr. *Šleževičius v. Lithuania* no. 55479/00, § 29, 2001-11-13).

40. Teismas mano, kad nagrinėjamas baudžiamasis procesas iš tiesų buvo sudėtingas, ypač atsižvelgiant į tai, kad pareiškėjas buvo kaltinamas finansinio pobūdžio nusikaltimų padarymu ir į nusikaltimų skaičių (žr. 10 punktą pirmiau). Be to, kai kurie vilkinimai priskirtini ne vien tik valdžios institucijoms, atsižvelgiant į kai kurių proceso dalyvių ir gynėjo neatvykimą į teismo posėdžius (15–16, 18 ir 20 punktai pirmiau). Taip pat pažymėtina, kad pats pareiškėjas nesukėlė jokio žymaus vilkinimo.

41. Vertindamas valdžios institucijų elgesį, Teismas pažymi, kad nuo bylos perdavimo į teismą iki pareiškėjo atidavimo teismui praėjo beveik septyni mėnesiai dėl juridinio pobūdžio ginčų tarp prokuratūros ir pirmosios instancijos teismo (11–14 punktai pirmiau). Be to, vykstant teisminiam nagrinėjimui, byla vienas iš kito perėmė keturi skirtingi teisėjai, nors ją turėjo išnagrinėti vienas teisėjas (22 punktas pirmiau). Toks dažnas teismo sudėties kitimas žymiai prisidėjo prie nepriimtinių vilkinimų, nes buvo pakartotinai nagrinėjami tie patys bylos elementai.

42. To, kas išdėstyta pirmiau, pakanka, kad Teismas galėtų daryti išvadą, jog visa šio baudžiamojo proceso trukmė buvo ilgesnė nei reikalaujama pagal „įmanomai trumpiausio laiko“ principą. Taigi buvo pažeista Konvencijos 6 straipsnio 1 dalis.

II. DĖL KITŲ KONVENCIJOS PAŽEIDIMŲ

43. Pareiškėjas pagal Konvencijos 6 straipsnio 1 dalį taip pat skundėsi dėl antrojo proceso trukmės. Tačiau Teismas pažymi, kad ši byla yra nagrinėjama trejus metus ir vieną mėnesį, įskaitant beveik dvejus metus trukusį ikiteisminį tyrimą (25–28 punktai pirmiau). Atsižvelgiant į bylos sudėtingumą ir į tai, kad nebuvo jokio žymaus vilkinimo, priskirtino valdžios institucijoms, Teismas mano, kad „įmanomai trumpiausio laiko“ reikalavimas kol kas nėra pažeistas. Vadinasi, ši pareiškimo dalis pagal Konvencijos 35 straipsnio 3 ir 4 dalis yra atmestina kaip aiškiai nepagrįsta.

44. Dėl pareiškėjo skundų pagal Konvencijos 6 straipsnį (teisė į teisingą bylos nagrinėjimą), 13 straipsnį (teisė į veiksmingą teisinės gynybos priemonę) ir 17 straipsnį (piktnaudžiavimo teisėmis uždraudimas) abiejuose baudžiamuosiuose procesuose Teismas pažymi, kad šios bylos vis dar yra nagrinėjamos. Taigi Teismui yra per anksti nagrinėti šiuos skundus, kol klausimo nėra galutinai išsprędę vidaus teismai. Todėl ši bylos dalis yra atmetama dėl vidaus teisinės gynybos priemonių nepanaudojimo pagal Konvencijos 35 straipsnio 1 ir 4 dalis.

45. Dėl pareiškėjo skundo pagal Konvencijos 5 straipsnį (teisė į laisvę ir saugumą), kad jo kardomasis kalinimas, pasibaigęs 1999 m. gruodžio 14 d., buvo neteisėtas, Teismas pažymi, kad pareiškimas buvo pateiktas 2002 m. spalio 8 d., praėjus daugiau nei šešioms mėnesiams. Atsižvelgiant į pareiškėjo teiginį, kad šiam skundui jis neturėjo vidaus teisinės gynybos priemonių, jis praleido Konvencijos 35 straipsnio 1 dalyje nustatytą šešių mėnesių terminą (žr. *Jėčius v. Lithuania* no. 34578/97, § 44, ECHR 2000-IX).

46. Dėl pareiškėjo skundo pagal Konvencijos 5 straipsnį, kad jo suėmimas pagal 2003 m. liepos 9 d. teismo nutartį buvo neteisėtas (žr. 17 punktą pirmiau), Teismas pažymi, jog tą nutartį 2003 m. liepos 25 d. panaikino apeliacinės instancijos teismas. Be to, nėra įrodymų, kad pirmoji nutartis buvo neteisėta. Teismas ypač atkreipia dėmesį į tai, kad suėmimas buvo paskirtas todėl, kad pareiškėjas neatvyko į teismo posėdį, tačiau nutartis buvo panaikinta po to, kai apeliacinės instancijos teismas nustatė, jog pareiškėjo neatvykimas buvo pateisinamas dėl jo ligos. Nebuvo ginčijama pirmosios instancijos teismo kompetencija arba kad jis veikė nesąžiningai ar savavališkai. Taigi nebuvo įrodyta, kad trumpos trukmės kardomojo kalinimo paskyrimas buvo neteisėtas ar prieštaravo 5 straipsnio 1 daliai (žr. *mutatis mutandis Visockas v. Lithuania* (dec.), no. 49107/99, 2000-01-06; *Kamantauskas v. Lithuania* (dec.), no. 45012/98, 2000-02-29). Todėl ši pareiškimo dalis pagal Konvencijos 35 straipsnio 3 ir 4 dalis turi būti atmesta kaip aiškiai nepagrįsta.

47. Pareiškėjas taip pat skundėsi dėl to, kad jam buvo paskirtas namų areštas. Teismas mano, kad 4 Protokolo 2 straipsnis (judėjimo laisvė) yra taikytinas šiai pareiškimo daliai. Tačiau Teismas konstatuoja, kad pareiškėjas neįrodė, jog priemonė buvo neteisėta pagal vidaus teisę ar kad ji buvo neproporcinga bendrajam interesui pagal pirmiau minėtą nuostatą. Todėl ši pareiškimo dalis pagal Konvencijos 35 straipsnio 3 ir 4 dalis taip pat turi būti atmesta kaip aiškiai nepagrįsta.

III. KONVENCIJOS 41 STRAIPSNIO TAIKYMAS

48. Konvencijos 41 straipsnyje numatyta:

„Jeigu Teismas nustato Konvencijos ar jos protokolų pažeidimą ir jeigu Aukštosios Susitariančiosios Šalies įstatymai leidžia tik iš dalies atlyginti pažeidimu padarytą žalą, tai prireikus Teismas gali priteisti nukentėjusiajai šaliai teisingą atlyginimą.“

A. Žala

49. Pareiškėjas reikalavo 4200 Lietuvos litų (apie 1215 eurų) kompensacijos turtinei žalai atlyginti už darbo, pajamų ir galimybių netekimo dėl Konvencijos pažeidimų. Jis taip pat reikalavo 50 000 litų neturtinei žalai atlyginti.

50. Vyriausybė šiuos reikalavimus laikė nepagrįstais.

51. Teismas mano, kad tarp konstatuoto 6 straipsnio pažeidimo ir reikalaujamo turtinės žalos atlyginimo nėra priežastinio ryšio (žr. pirmiau minėtą *Šleževičiaus* bylą, § 35). Taigi Teismas nemano, kad pareiškėjui priteistina kokia nors suma šiuo pagrindu.

52. Vis dėlto Teismas pripažįsta, kad pareiškėjas dėl per ilgos pirmojo proceso trukmės patyrė tam tikrą neturtinę žalą, kurią nepakankamai atlygina vien pažeidimo pripažinimas (*loc. cit.*, § 38). Vertindamas teisingumo pagrindais, Teismas šiuo pagrindu priteisia pareiškėjui 2000 eurų (žr. *inter alia Meilus v. Lithuania* no. 53161/99, § 33, 2003-11-06, taip pat žr. *Girdauskas v. Lithuania* no. 70661/01, § 35, 2003-12-11).

B. Kaštai ir išlaidos

53. Pareiškėjas reikalavo 3700 litų (apie 1070 eurų) bylinėjimosi kaštams ir išlaidoms, patirtoms vidaus ir Konvencijos procesų metu, padengti.

54. Vyriausybė šiuos reikalavimus laikė nepagrįstais.

55. Teismas mano, kad šiuo pagrindu pareiškėjui priteistina 1000 eurų.

C. Palūkanos nevykdant įsipareigojimų

56. Teismas mano, kad palūkanos nevykdant įsipareigojimų turi būti skaičiuojamos pagal ribinę Europos centrinio banko skolinimo normą, pridėdant 3 procentus.

Dėl šių priežasčių Teismas vienbalsiai

1. *Skelbia* skundą pagal 6 straipsnio 1 dalį dėl viso pirmojo proceso trukmės priimtinu, o kitą pareiškimo dalį nepriimtina;

2. *Nustato*, kad buvo pažeista Konvencijos 6 straipsnio 1 dalis;

3. *Nustato*:

(a) kad per tris mėnesius nuo tos dienos, kai sprendimas taps galutiniu pagal Konvencijos 44 straipsnio 2 dalį, valstybė atsakovė turi sumokėti pareiškėjui 2000 eurų (du tūkstančius eurų) neturtinei žalai atlyginti ir 1000 eurų (vieną tūkstantį eurų) bylinėjimosi kaštams ir išlaidoms padengti bei bet kokį mokesčių, kuris gali būti taikomas minėtoms sumoms, kurios turi būti konvertuotos į valstybės atsakovės valiutą pagal sprendimo įvykdymo dieną galiojusį kursą;

(b) kad nuo minėto trijų mėnesių termino pasibaigimo iki sprendimo įvykdymo per įsipareigojimų nevykdymo laikotarpį nuo pirmiau minėtų sumų turės būti mokamos paprastosios palūkanos pagal ribinę Europos centrinio banko skolinimo normą pridėdant 3 procentus;

4. *Atmeta* kitus pareiškėjo reikalavimus dėl teisingo atlyginimo.

Surašyta anglų kalba ir paskelbta raštu 2006 m. birželio 27 d. vadovaujantis Teismo reglamento 77 taisyklės 2 ir 3 dalimis.

S. DOLLÉ
Kanclerė

J.-P. COSTA
Pirmininkas